



Arrest

nr. 159 805 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 februari 1986.

Op 16 februari 2011 trouwt de verzoekende partij met mevrouw G.G., die gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in België sinds 2010.

Op 10 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) om herenigd te worden met haar echtgenote, mevrouw G.G.

Op 12 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen. Deze beslissing wordt dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 14 september 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in. Op 30 november 2011 weigert de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen de verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 december 2011 tekent de verzoekende partij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beroep aan tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal. Bij arrest van 9 februari 2012 met nummer 74 851 weigert de Raad de verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 20 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 16 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om de aanvraag van 20 januari 2012 onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing die op 29 juli 2013 ter kennis wordt gebracht aan de verzoekende partij en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.01.2012 werd ingediend door :

S.(...), R.(...) (...) nationaliteit: Rusland (Federatie van) geboren te Khassav-Yurt op 01.02.1986 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op zijn verblijf bij zijn echtgenote G.(...) G.(...) en op de beslissing tot opheffing van code 207. Dit kan betrokkene niet vrijstellen van de verplichting om zijn machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Dat element is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid. Om dezelfde reden kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op art. 8 EVRM.

De elementen van integratie (dat betrokkene sinds zijn asielaanvraag in 2011 ononderbroken in België verblijft) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 29 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing een bevel om het grondgebied voor een asielzoeker uit te vaardigen. Deze beslissing wordt op 1 augustus 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht via een aangetekende zending op haar adres.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het verbod discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen besproken.

De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat verzoeker de aanvraag in zijn land van herkomst dient in te dienen.

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verblijft seder jaren in België, heeft zich goed geïntegreerd, is gehuwd met mevr. G.(...)G.(...) die over onbeperkt verblijf beschikt. Zij hebben ook ondertussen kinderen.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte gesteld dat verzoeker zijn aanvraag in Rusland zou moeten indienen, en dat art. 8 EVRM zich hier niet tegen verzet.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met deze bewering in die zin dat er bij een gebeurlijke terugkeer geenszins enige zekerheid is dat hij ooit zal kunnen terugkomen wel integendeel door zijn ernstige problemen met de autoriteiten te verwachten valt dat hij nooit zal kunnen terugkeren.

Dat er in dit verband geen sprake is van een tijdelijke scheiding, doch desgevallend van een permanente scheiding, en door het vereisen dat verzoeker zijn aanvraag in zijn geboorteland indient er een onredelijk risico wordt geschapen die strijdig is met een correcte toepassing van art. 8 EVRM.

Verzoeker meent in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden hiermede.

Bovendien wordt er ook geen rekening gehouden met het huwelijk en het feit dat de verzoeker ondertussen kinderen heeft.

Dat de ingeroepen schending van art. 8 EVRM in de bestreden beslissing in gene mate minstens in onvoldoende mate wordt weerlegd en er geen garanties kunnen geboden worden dat de schending zich bij een gebeurlijke terugkeer effectief manifesteert.

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.”

En:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde elementen inzake zijn huwelijk, integratie en de problemen in het herkomstland, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen als buitengewone omstandigheid om de verblijfsaanvraag op basis van art. 9 BIS VW in België aan te vragen.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen elementen heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren in de geschetste omstandigheden naar zijn land van herkomst en dit gezien zijn etnische origine;

Dat hiermee ten voile rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in aile redelijkheid dient te kunnen beschouwd als buitengewone omstandigheid voor het indienen van het regularisatie-verzoek in België.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen, noch over elk der elementen afzonderlijk.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn als buitengewone omstandigheid, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur."

En:

"Schending art. 3 EVRM

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procédure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België en zijn humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie in België aan te vragen temeer hij thans in België verblijft en nog minder dat verwerende partij omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procédure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Dagestan komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen.

Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen).

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in

Dagestan plots veilig zou zijn, wel integendeel. De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verzoeker kan niet terug.

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoeker ten zeerste wordt ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen"

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling."

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"In een eerste middel stelt verzoeker een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. In een tweede middel stelt hij opnieuw een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel. In een derde middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij betoogt dat hij gehuwd is met mevr. G.(...) die over onbeperkt verblijf beschikt en dat ze kinderen hebben. Het zou niet zeker zijn dat hij ooit kan terugkeren naar België, gelet op de ernstige problemen met de autoriteiten. Er zou geen sprake zijn van een tijdelijke scheiding. Er zou niet gemotiveerd zijn waarom de aangehaalde elementen inzake huwelijk, integratie en problemen in het herkomstland, niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheden. Er werd niet gemotiveerd over de gecumuleerde elementen. Hij betoogt dat het niet is omdat hij niet als vluchteling erkend werd, dat de ingeroepen omstandigheden thans niet meer onderzocht zouden moeten worden. Hij voegt toe dat er tot op heden nog mensenrechtenschendingen voorkomen in Dagestan en dat hij er niet naar terug kan.

De verwerende partij behandelt de drie middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. "

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.

De buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

In casu werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip buitengewone omstandigheden" aan de orde. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Voor wat betreft het begrip buitengewone omstandigheden', heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar de volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin tevens verwezen werd naar rechtspraak van de Raad van State: "Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarden dient de aanvrager aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post vervolging in het land van herkomst moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)" (RVV, arrest nr. 71.100, d.d. 30 november 2011).

In de bestreden beslissing wordt derhalve terecht gemotiveerd

Dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze elementen kunnen in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. Verzoeker toont niet aan dat er hieromtrent verder gemotiveerd diende te worden.

In de beslissing wordt verder gemotiveerd dat verzoeker zich heeft beroepen op het verblijfsrecht van zijn echtgenote.

Hieromtrent dient te worden opgemerkt dat het huwelijk op zich geen verblijfsrecht creëert in hoofde van verzoeker en het loutere feit dat zijn echtgenote een verblijfsrecht heeft, doet voor hem niet automatisch een verblijfsrecht ontstaan. Evenmin heeft zijn huwelijk tót gevolg dat hij vrijgesteld wordt van de wettelijke voorwaarde voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk. Zoals in de beslissing terecht wordt opgemerkt, wordt er van hem enkel verwacht dat hij zijn aanvraag indient in het herkomstland en staat het hem daarna vrij om terug te keren naar België en zich te voegen bij zijn echtgenote. Hij beperkt zich tot een louter hypothetische bewering als zou de verwijdering niet tijdelijk zijn, doch staat dit niet met enig bewijs.

Verzoeker tonen niet aan met welke elementen, die bij de aanvraag als buitengewone omstandigheden werden ingeroepen, geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing. Het loutere feit dat hij het niet eens is met die motieven, betekent nog niet dat met al die elementen geen rekening werd gehouden bij de beoordeling.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend door verzoeker blijkt niet als zou hij zich beroepen hebben op artikel 3 EVRM. Er diende derhalve niet te worden ingegaan op artikel 3 EVRM in de bestreden beslissing. Louter ten overvloede kan nog worden toegevoegd dat verzoekers asielaanvraag reeds werd afgesloten en dat er derhalve schending van artikel 3 EVRM weerhouden werd.

De middelen zijn niet ernstig."

2.1.3.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is daar zij totaal geen rekening houdt met het gegeven dat zij gehuwd is met een persoon die over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt in België, zij samen reeds kinderen hebben en stelt dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing permanent wordt gescheiden van haar gezin. Ook benadrukt de verzoekende partij dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar problemen in haar land van herkomst.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In haar aanvraag heeft de verzoekende partij samengevat de volgende buitengewone omstandigheden aangehaald:

- haar verblijf in België sinds 14 september 2011;
- haar gezinsband en samenwoning met haar echtgenote die in België een onbeperkt verblijf geniet; met betrekking tot de familieband met haar echtgenote, roept de verzoekende partij ook artikel 8 van het EVRM in.

Ter ondersteuning van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft de verzoekende partij de volgende documenten neergelegd bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf:

- het nationaal (Russisch) paspoort d.d. 15 juni 2011 van de verzoekende partij (en de vertaling);
- de Belgische verblijfstitel van haar echtgenote;
- onleesbare kaart met foto van de verzoekende partij;
- beslissing van Fedasil d.d. 14 september 2009 om de verzoekende partij geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen omdat zij een gezin vormt met haar echtgenote (opheffing code 207 wegens gezinshereniging).

Uit de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 1 van dit arrest, blijkt dat op al deze elementen werd geantwoord.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij goed geïntegreerd is in België en een gezin vormt met haar vrouw en kind(eren). Zij betoogt ook dat bij een terugkeer naar haar land van herkomst geen zekerheid bestaat dat zij ooit zal terugkomen en dat door ernstige problemen met de autoriteiten te verwachten valt dat zij nooit zal terugkeren. Zij stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar gezin en dat de verwerende partij niet motiveert waarom er geen rekening wordt gehouden met haar gezin en haar integratie. Tevens wordt gesteld dat in de bestreden beslissing nergens wordt geargumenteed over de cumulatie van de elementen, noch over elk van de elementen afzonderlijk. Tevens haalt zij haar humanitaire situatie aan en betoogt ze dat de verwerende partij hiernaar een onderzoek had moeten instellen.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van de verzoekende partij. De verwerende partij stelt dat het verblijf bij haar echtgenote en de opheffing van de code 207 de verzoekende partij niet vrijstelt van de verplichting om de aanvraag om machtiging in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Wat betreft de gezinssituatie met de kinderen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij haar kinderen niet heeft vermeld in haar aanvraag, die zij ook niet heeft geactualiseerd. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij niet motiveert omtrent de in het verzoekschrift opgeworpen gezinsband met de kinderen. De verzoekende partij moet immers met alle mogelijke middelen aan de verwerende partij trachten aan te tonen dat zij voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de bepalingen waarop zij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. Zij had bij het indienen van haar aanvraag de mogelijkheid om elk dienstig stuk bij te brengen, maar heeft dit met betrekking tot de kinderen nagelaten en tevens de aanvraag niet geactualiseerd.

Wat betreft de grieven van de verzoekende partij inzake de elementen van integratie, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing evenwel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze stelling van de verwerende partij dat de door de verzoekende partij aangevoerde verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij toont niet aan dat ze door haar terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen die zij aanvoerde als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie en sociale

bindingen geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. De motivering van de bestreden beslissing waarbij gesteld wordt *“Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980”* vormt aldus een afdoende motivering. Overigens laat de verzoekende partij met haar betoog na *in concreto* aan te tonen dat de door haar aangehaalde elementen van integratie het haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij problemen heeft met de autoriteiten in haar land van herkomst en dat zij daarom niet zou kunnen terugkeren. Uit het administratief dossier blijkt dat zij deze bezorgdheid niet heeft geuit bij haar aanvraag. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hier geen rekening mee houdt. Bijkomend wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen begin van bewijs voorlegt van deze bewering. De bewijslast rust op de verzoekende partij: daarom kan zij niet gevolgd worden wanneer zij stelt dat de verwerende partij een onderzoek had moeten instellen naar haar humanitaire situatie.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat *“nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen, noch over elk van deze elementen afzonderlijk”*. De Raad wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft geantwoord op elke verklaring die de verzoekende partij heeft gesteld in haar aanvraag. Daarnaast moet er op worden gewezen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen enkele methode of werkwijze voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). Voorts laat de verzoekende partijen na uiteen te zetten – en er wordt ook niet ingezien – waarom de cumulatie van de door haar aangevoerde elementen alsnog een buitengewone omstandigheid zou (kunnen) vormen indien wordt geoordeeld dat deze elementen afzonderlijk niet kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij een gezinsband heeft met haar echtgenote en kinderen en dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen op haar recht op gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM, omdat er geen garanties zijn dat zij slechts tijdelijk wordt verwijderd van haar gezin. Tevens stelt zij dat de kinderen zich door de bestreden beslissing persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad duidt erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoekende partij verkeerdelijk aangeeft in het verzoekschrift, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang

van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet enkel een gezinsleven ten aanzien van haar echtgenote aangevoerd heeft, en geen melding gemaakt heeft van de kinderen hoewel op de datum van de aanvraag, namelijk 20 januari 2012, al minstens één van haar kinderen geboren was. Een dochter is geboren op 11 augustus 2011. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij ten aanzien van haar echtgenote, maar inderdaad niet gemotiveerd heeft omtrent het gezinsleven van de verzoekende partij en haar kinderen daar hiervan voor het nemen van de bestreden beslissing geen melding van werd gemaakt. Bijgevolg kan men de verwerende partij niet verwijten in de bestreden beslissing niet te hebben gemotiveerd omtrent het gezinsleven met de kinderen. De Raad is van oordeel dat het verzoekende partij toekwam deze elementen in haar aanvraag op te nemen zo zij ze dienstig achtte in het kader van het aanvoeren van buitengewone omstandigheden, *quod non in casu*. In ieder geval maakt zij niet aannemelijk waarom zij dat ten tijde van haar aanvraag niet had kunnen doen of waarom zij haar aanvraag op grond van deze elementen niet geactualiseerd heeft.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat het gegeven dat de verzoekende partij bij haar echtgenote verblijft, haar niet vrijstelt van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Voorts wordt erop gewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In dit verband wordt er in de bestreden beslissing voorts op gewezen dat de verzoekende partij zich om dezelfde redenen niet dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Hieruit blijkt een impliciete belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 EVRM, in het bijzonder werd nagegaan of het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Wederom beklemtoont de Raad dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het aantonen van buitengewone omstandigheden mag niet worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat haar gezin een omstandigheid vormt die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, des te meer - zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven - het een tijdelijke scheiding betreft. De Raad wijst erop dat er aan de verzoekende partij geen inreisverbod opgelegd werd dat haar zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in te dienen. Waar de verzoekende partij in

haar verzoekschrift stelt dat problemen met lokale autoriteiten haar zouden verhinderen om een aanvraag in te dienen waardoor ze definitief van haar gezin wordt gescheiden, wijst de Raad erop dat ze hiervan geen begin van bewijs bijbrengt. Noch preciseert zij waarom problemen met de plaatselijke autoriteiten haar zouden verhinderen om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing in geen geval inhoudt of stelt dat zij gescheiden moet leven van haar gezin. Er wordt enkel gesteld dat het hebben van een gezin in België geen afbreuk doet aan de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen en *in casu* niet als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat het enkele gegeven dat zij dient terug te keren naar het land van herkomst om aldaar haar verblijfsaanvraag in te dienen, ertoe leidt dat de gezinsbanden onherstelbaar worden beschadigd of haar gezin “ten zeerste” zou ontwrichten. Zij duidt verder ook niet op welke wijze de belangen van de minderjarige kinderen concreet zouden worden geschaad. Met haar betoog loopt de verzoekende partij ook reeds voor op de zaken, aangezien de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen waarom de verblijfsaanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend. Nogmaals, de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing heeft geen betrekking op de gegrondheid van de aanvraag maar verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Enige uitspraak over de gegrondheid van verzoekers aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Verder wordt erop gewezen dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden gebruikt als vrijgeleide om de bepalingen van de Vreemdelingenwet aan kant te schuiven. Bovendien kan een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de verblijfswetgeving niet als een schending van artikel 8 van het EVRM worden aanzien. In haar verzoekschrift betwist de verzoekende partij dat het om een tijdelijke scheiding zou gaan. Zij meent dat het om een permanente scheiding gaat. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten waarom zij meent dat het om een permanente scheiding zou gaan. Enerzijds kan de verzoekende partij in haar land van herkomst een aanvraag op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet indienen. Anderzijds heeft de verzoekende partij nog een andere mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven in België, met name in het kader van een aanvraag om toelating tot verblijf, ingediend in het land van herkomst bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, op grond van artikel 10, § 1, 4° *juncto* artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt dat wanneer verzoekende partij haar aanvraag indient in het buitenland, de beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf, d.i. de visumaanvraag, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag wordt getroffen en betekend. Enkel in complexe gevallen is een verlenging van de behandelingstermijn mogelijk, maar de maximumduur daarvan wordt op negen maanden gesteld. Van een scheiding van onbepaalde tijd of ettelijke jaren kan dan ook bezwaarlijk gewag worden gemaakt. Aldus maakt verzoekende partij in deze stand van zaken en gezien deze wettelijk openstaande mogelijkheid niet aannemelijk dat zij permanent van het gezin gescheiden wordt of dat het gezin ontwricht wordt.

De verzoekende partij toont met haar betoog aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding heeft veroorzaakt tussen enerzijds haar belangen, die in se erin bestaan om met haar familie in België te verblijven hoewel zij geen verblijfstitel heeft, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Een disproportionele belangenafweging door de verwerende partij wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonde dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Voorts doet de verzoekende partij gelden dat de redenen die werden aangehaald in het verzoekschrift geenszins reeds werden beoordeeld in het kader van de asielaanvraag en dat zelfs als dat wel het geval zou zijn, zich een nieuwe beoordeling opdringt in het kader van de regularisatieprocedure, aangezien het voorwerp en de finaliteit verschillend zijn. De verzoekende partij stelt dan wel dat het niet is omdat zij niet werd erkend als vluchteling dat zij haar humanitaire situatie in haar land van herkomst niet zou mogen invoeren als argument en nog minder dat de verwerende partij hiernaar geen onderzoek meer zou moeten verrichten, maar gaat eraan voorbij dat zij dit zelf niet als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag. Bijgevolg diende de verwerende partij hieromtrent niet te motiveren.

In zoverre de verzoekende partij voormeld betoog in het kader van artikel 3 van het EVRM aanhaalt, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Artikel 3 EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het betoog van de verzoekende partij waarbij zij een vermeende schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partij moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat hiertoe niet. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Gezien dat de verzoekende partij beweert dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat er verscheidene problemen zijn door mensenrechtenschendingen, dat het daar niet veilig is en dat de situatie ernstig en precair is en blijft, zonder hiervan enige concrete elementen van bij te brengen, is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van artikel 3 EVRM. Evenmin brengt de verzoekende partij concrete elementen bij om aan te tonen dat zij persoonlijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoekende partij dient haar beweringen te staven met een begin van bewijs.

De opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen. Het middel met betrekking tot artikel 3 van het EVRM is ongegrond.

De Raad kan voor het overige alleen maar vaststellen dat het louter tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing zonder daar met concrete argumenten op in te gaan, niet volstaat om enige onwettigheid aan te tonen van het gestelde in de bestreden beslissing, na onderzoek van de in de aanvraag aangehaalde argumenten, met name dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid heeft aangetoond waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland kunnen indienen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit hetgeen voorafgaat blijkt ook niet dat de verzoekende partij een schending van de artikelen 8 en 3 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt. Deze onderdelen van de middelen zijn ongegrond.

2.1.3.2. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), stelt de Raad dat de bestreden beslissing genomen is in hoofde van de verzoekende partij, en niet in hoofde van haar kinderen. Alleszins wordt geen schending aangetoond van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag door de eenvoudige stelling van de verzoekende partij dat de belangen van de kinderen geschaad zijn bij een terugkeer naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen of dat deze kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling, nog daargelaten de vaststelling dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking heeft.

2.1.3.3. De verzoekende partij beroept zich op het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. De

schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Het middel, voor zover het betrekking heeft op het zorgvuldigheidsbeginsel, is ongegrond.

2.1.3.4. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.5. Aangaande de opgeworpen schending van "*beginselen van behoorlijk bestuur*", wijst de Raad erop dat een schending van "*beginselen van behoorlijk bestuur*" niet kan worden ingeroepen, maar dat dient te worden gepreciseerd van welke beginselen precies de schending wordt ingeroepen. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). De Raad zal derhalve zijn wettigheids-onderzoek beperken tot de specifieke beginselen van behoorlijk bestuur die door de verzoekende partijen zijn aangehaald, met name de zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Andere beginselen van behoorlijk bestuur worden niet ingeroepen door de verzoekende partij.

2.1.3.6. De verzoekende partij voert de schending aan van het verbod op discriminatie en van het gelijkheidsbeginsel. In dit verband merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een (internationaal)rechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel is geschonden. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van het verbod op discriminatie en het gelijkheidsbeginsel, maar laat na uiteen te zetten op welke wijze deze principes door de bestreden beslissing worden geschonden. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS